

**PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ, TRANG NGHIÊM,
THANH TỊNH, BÌNH ĐẲNG, GIÁC KINH.**

Cô Lưu Tố Vân chủ giảng

Giảng ngày 13 tháng 3 năm 2018

Chuyển ngữ: Ban biên dịch Hoa Tạng Huyền Môn

Dịch giả: Lê An Tư & Tạ Thùy Linh

Giáo chánh: Thích Thiện Trang

Tập 2

Kính chào: Chư vị đồng tu tôn kính! Xin chào mọi người! A Di Đà Phật.

Nhờ có pháp hỷ sung mãn, hôm nay tinh thần chúng ta tiếp tục phấn chấn. Hôm qua là buổi học thứ nhất, tôi nói với quý đồng tu, trước khi chính thức giảng kinh, có năm vấn đề cần phải nói rõ một chút với quý vị đồng tu. Hôm qua đã nói xong ba vấn đề, vẫn còn hai vấn đề chưa nói, buổi học hôm nay chúng ta sẽ nói tiếp phần hôm trước.

Vấn đề thứ tư cần nói với quý đồng tu là: tôi thử giảng Kinh Vô Lượng Thọ như thế nào. Lần này tôi dùng là từ “thử giảng”. Chính là dùng phương pháp nào để giảng bộ Kinh Vô Lượng Thọ này.

Đầu tiên, điều Thứ nhất, nguyên tắc thử giảng là gì?

Nguyên tắc này chính là 8 chữ “thuật nhi bất tác, tín nhi hiếu cổ”. 8 chữ này là tổ tổ tương truyền, truyền đến ngày nay. Các vị Đại đức xưa đều làm theo như vậy. Lão Cư sĩ Hạ Liên Cư, lão Cư sĩ Hoàng Niệm Tổ, lão Pháp sư thượng Tịnh hạ Không đều là làm theo như vậy. Quý ngài đều là tuân theo nguyên tắc 8 chữ này. Cho nên nói đến lượt tôi, căn bản là không thể có phát minh sáng tạo mới gì. Tôi nhất định tuân theo nguyên tắc ấy, để giảng cho quý đồng tu bộ kinh Vô Lượng Thọ này, chính là “thuật nhi bất tác, tín nhi hiếu cổ”.

Bởi vì chư vị Đại đức xưa và lão Pháp sư, đã làm ra tám gương cho chúng ta, chúng ta nên chiếu theo đó mà làm thì tốt rồi. Cho nên nói, tôi cảm thấy, nếu lần này tôi giảng Kinh Vô Lượng Thọ là tuân thủ nguyên tắc tổ tông truyền đến ngày nay này, thì nhất định sẽ được sự gia trì của 10 phương ba đời tất cả chư Phật, nhất định sẽ được sự bảo hộ của các vị Long Thiên hộ pháp, nhất định sẽ được sự gia bị của lão Tổ tông và Đại đức xưa, tất được sự gia trì của mười phương ba đời tất cả chư Phật. Điều này không còn nghi ngờ gì nữa. Cho nên nhất định phải dùng nguyên tắc này, để vì mọi người giảng bộ Kinh Vô Lượng Thọ. Đây là nguyên tắc thứ giảng thứ nhất, phương châm có 8 chữ.

Thứ hai, phương pháp thứ giảng.

Điều này cũng vô cùng đơn giản, dùng một câu mà nói, chính là kết hợp giữa phúc giảng và cảm ngộ. Từ phúc giảng này mọi người đều rất quen thuộc. Phúc giảng là ý nghĩa gì vậy? Chính là không rời nội dung mà lão Pháp sư đã giảng nhiều năm nay. Tôi phúc giảng lần này không phải là giảng lại theo một phiên bản nào của lão Pháp sư, mà là đem nội dung lão Pháp sư đã giảng trong nhiều năm để dung hội quán thông, hòa làm một thể. Việc này với tôi mà nói, xác thực là tương đối khó. Vì có thể dùng đủ các phương pháp bình dân dễ hiểu để giảng bộ kinh này, khiến cho càng nhiều đồng tu nghe được tinh tường, nghe được rõ ràng, cho nên tôi cố gắng đem nội dung lão Pháp sư giảng trong nhiều năm, có thể dung hội quán thông, hòa làm một thể, dùng phương pháp thông thường dễ hiểu để biểu đạt ra. Ví dụ nói, lão Pháp sư giảng Đại Kinh Giải Diễn Nghĩa, giảng Đại Kinh Khoa Chú, Vô Lượng Thọ Kinh Giảng Ký, Vô Lượng Thọ Kinh Giảng Chú Di Giải, Hoàn Nguyên Quán, vân vân, những nội dung này có thể đều phải xem qua, đều phải đem hòa làm một thể, cho nên việc này xác thực rất khó. Nhưng tôi có niềm tin nỗ lực đi làm, để có thể đạt đến mục tiêu dung hội quán thông ấy.

Vì sao tôi lại có tín tâm với điều ấy? Bởi tôi tin Phật lực gia trì không thể nghĩ bàn. Đó là hơn 20 năm học Phật, chính bản thân tôi trải qua. Cho nên, Trong quá trình giảng Kinh Vô Lượng Thọ lần này, tôi nghĩ tôi cần đem sự lãnh hội và cảm ngộ hai mươi mấy năm học Phật dung hợp lại. Điều

này có thể xem là những điều của riêng tôi, cũng có thể không xem là của tôi. Bởi vì sao vậy? Những điều này của tôi, cảm ngộ của tôi cũng tốt, lãnh hội của tôi cũng tốt, nhưng do từ đâu đến? Là từ trong quá trình nghe lão Pháp sư giảng kinh thuyết pháp mà cảm ngộ ra, cho nên đây cũng không phải là phát minh sáng tạo của tôi. Tôi đem lãnh hội và cảm ngộ của tôi, trao đổi với quý vị đồng tu, cùng mọi người xem xét và tham khảo. Đây là phương pháp của lần thứ giảng, phúc giảng thứ hai này.

Thứ ba, mục đích của thí giảng.

Chính là vì sao lần này tôi cần thí giảng Kinh Vô Lượng Thọ, mong đạt được mục đích nào? Nói một cách thông thường, chính là phải đem Kinh Vô Lượng Thọ, và Pháp môn Tịnh-độ Niệm Phật, giới thiệu cho tất cả chúng sanh có duyên. Nguyên tất cả chúng sanh có duyên, nương vào bộ kinh này, nương vào Pháp môn này mà đắc độ, đây chính là mục đích thứ nhất của việc giảng bộ Kinh Vô Lượng Thọ này.

Mục đích thứ hai, là đề cao linh tánh của chính mình và tất cả chúng sanh. Nói lại lần nữa, mục đích thứ hai, là đề cao linh tánh của chính mình và tất cả chúng sanh. Hy vọng chính mình và tất cả chúng sanh, đều có thể sớm ngày quay về tự-tánh. Hy vọng chúng sanh sớm ngày có thể phá mê khai ngộ, lìa khổ được vui, sớm ngày viên thành Phật đạo. Đây là mục đích thứ hai.

Mục đích thứ ba, là hy vọng khiến Kinh Vô Lượng Thọ được hoằng dương rực rỡ. Vì sao thế? Bởi vì Mạt pháp chín nghìn năm, phải dựa vào bộ kinh này, Pháp môn cứu độ chúng sanh khổ nạn này. Gần đây, lão Pháp sư bắt đầu giảng lần thứ năm Đại Kinh Khoa Chú.

Hôm qua tôi đã nghe đến tập thứ bảy, tôi hy vọng quý vị đồng tu cũng có thể dành thời gian, nghe một chút lão Pháp sư giảng lần thứ năm Đại Kinh Khoa Chú, dạy cho chúng ta biết những vấn đề quan trọng. Lão Pháp sư vì sao ở tuổi 85, buông xuống hết Đại kinh Đại luận, chính là giảng một bộ Kinh Vô Lượng Thọ đến cùng, một câu Phật hiệu niệm đến cùng? Đó là ngài đang làm tấm gương cho chúng ta.

Hôm qua, tôi nghe ngài nói, tự hỏi chính mình có nắm chắc đời này thành tựu hay không. Sư phụ nói, chưa có nắm chắc. Tôi nghĩ quý vị đồng tu muôn ngàn lần không nên hiểu lầm, nói lão Pháp sư giảng kinh thuyết pháp nhiều năm như vậy, làm sao vẫn chưa có nắm chắc vãng sanh? Đây là nói cho chúng ta và chúng sanh nghe đó. Thực tế, lão Pháp sư là đang nói cho chúng ta biết, quý vị có nắm chắc đời này thành tựu hay không. Điều này ngàn vạn lần không thể giải sai hay hiểu lầm. Nghe thật chăm chú Sư phụ giảng giảng Đại Kinh Khoa Chú lần thứ 5, tôi cảm thấy quý vị đồng tu sẽ thu được lợi ích rất lớn. Cho nên, lần này tôi thí giảng Kinh Vô Lượng Thọ, chính là hy vọng khiến Kinh Vô Lượng Thọ tiếp tục được phát dương quang đại. Bởi vì chúng sanh trong chín nghìn năm Mạt pháp, phải dựa vào bộ kinh này, Pháp môn này, để cứu độ chúng sanh khổ nạn. Đó chính là 3 mục đích thí giảng của tôi.

Vấn đề thứ tư, chính là tôi thí giảng Kinh Vô Lượng Thọ với mọi người như thế nào, thì đã báo cáo xong rồi.

Tiếp theo tôi muốn nói đến vấn đề thứ năm. Vấn đề thứ 5 là gì đây? Chính là bản thảo giảng bộ Kinh Vô Lượng Thọ này, sau khi tôi viết xong đã có cảm ngộ gì.

Tôi cũng muốn giao lưu một chút cùng quý vị đồng tu, cũng cùng mọi người học tập tìm hiểu tham khảo. Trưa ngày mùng 2 tháng 1 tôi chính thức viết xong bản thảo giảng bộ Kinh Vô Lượng Thọ này. Sau khi viết xong bản thảo bộ kinh này, tôi thực sự cảm thấy như trút được gánh nặng, toàn thân thoải mái, trong tâm đặc biệt hoan hỷ, nói không khác là mấy với pháp hỷ sung mãn. Vì sao có cảm nhận như vậy? Cho nên tôi nói với mọi người, về cảm nhận đầu tiên của tôi sau khi viết xong bản thảo bài giảng là như có thần trợ giúp. Tôi dùng bốn chữ “hữu như thần trợ” để hình dung. Tôi lại lấy chữ “thần” này dùng rồi, nhưng điều tôi cần nói thì tôi vẫn phải nói, thế nào là như có thần trợ giúp .

Bởi vì đã nhiều năm, khi tôi công tác ở chính quyền tỉnh, hầu hết thời gian là làm công tác văn tự, một thời gian dài làm báo cáo cho tỉnh, làm báo cáo cho quốc gia, những báo cáo ấy đều là 18 nghìn chữ. Nhưng những báo cáo khi ấy, so với lần này tôi viết bài giảng bộ kinh 40 nghìn chữ, thì không

cách nào có thể so sánh. Tôi nghĩ: việc này nếu như không có thần trợ giúp, không có Phật lực gia trì, thì tôi không thể viết ra được bản thảo này.

Bởi vì các vị suy nghĩ xem, một lão nhân hơn 70 tuổi, viết xong bản thảo bộ này trong 70 ngày, mỗi ngày viết 8 tiếng, trong 70 ngày, viết chỉ một lần duy nhất là hoàn thành bản thảo này, khi viết không có bất kì sửa đổi nào. Tôi giảng bây giờ, chính là dùng bản thảo ban đầu tôi viết, không có trải qua chỉnh sửa. Điều này với tôi mà nói, quả là một kỳ tích. Mặc dù trước kia tôi làm công tác văn tự, từng viết qua phần lớn tài liệu, nhưng lần viết tài liệu 40 nghìn chữ này, làm liền một mạch, một bản là xong, chưa từng có lỗi. Cho nên tôi nói, đây không phải bản thân tôi có năng lực gì, có biện tài gì, hoàn toàn là Phật lực gia trì, loại cảm nhận này tôi vô cùng sâu sắc.

Tôi nhớ buổi sáng hôm viết xong, buổi trưa hôm đó sau khi viết xong, tôi nhìn một chồng bản thảo thật dày, tôi cũng không dám tin đó là do tôi viết ra. Tôi tự hỏi mình, đây thực là tôi viết ra sao? Tôi viết ra như thế nào vậy? Từ sâu xa đã cho tôi đáp án là “Phật lực gia trì để viết ra, là do tôi viết”.

Mọi người thử nghĩ xem, đây có phải là một chuyện rất thần kì hay không? Quý vị xem, không cần nói một ngày ngồi đó viết 8 giờ, dù cho không viết thứ gì, quý vị chỉ ngồi đó 8 tiếng, có phải cũng sẽ cảm thấy mệt, thấy kiệt sức. Nhưng trong quá trình tôi viết bản thảo này, không có một lần nào thấy mệt, cảm thấy kiệt sức, càng viết trong tâm càng hoan hỉ. Bản thảo đây thực là tôi viết liền một mạch, với tôi mà nói là vượt khỏi dự liệu của tôi. Tôi cảm thấy đó là một kỳ tích. Đây là Phật lực gia trì, với tôi mà nói lần này tôi dùng một từ mới để hình dung, là một loại bất khả tư nghị “vô dĩ ngôn dụ”, không có cách nào dùng ngôn ngữ để biểu đạt điều đó được. Rốt cuộc bất khả tư nghị thế nào, tôi nói thế nào cũng không quá đáng. Đây là cảm nhận nổi bật nhất của tôi, chính là viết bộ bản thảo này “như có thần trợ giúp”.

Cảm nhận thứ hai, một đạo đoàn thể hộ pháp hòa hợp, là bảo chứng mạnh mẽ cho tôi hoàn thành thuận lợi bản thảo lần này.

Lần này tôi thực đã nhận thức sâu sắc, đoàn thể hộ pháp hòa hợp là quan trọng cỡ nào. Đây chính là trải qua kiểm nghiệm thực tế lần này. Tôi có thể từ hai phương diện mà nói.

Phương diện thứ nhất, từ đoàn thể hộ pháp tôi thấy được mà nói. Chính là đạo tràng hiện nay tôi đang ở, trong trong ngoài ngoài, chúng ta cũng đã mười mấy người rồi, hơn 10 người, bao gồm người nấu ăn, làm vệ sinh, đánh máy, vân vân, tất cả đều tính trong đó rồi, tất cả cũng đã chừng 10 người, đây là đoàn thể hộ pháp tôi thấy được. Chính là đoàn thể Hộ pháp chừng mười mấy người như thế, hộ trì tôi hoàn thành thuận lợi bản thảo 40 nghìn chữ này, bây giờ lại tiếp tục hộ trì để tôi giảng viên mãn Kinh Vô Lượng Thọ. Đoàn thể hộ pháp này, vì sao họ có thể khởi lên tác dụng quan trọng như thế? Ở đây tôi có thể nói với mọi người, hai chữ “hòa hợp” là vô cùng quan trọng.

Lần này tôi cảm nhận được, chúng tôi đây chừng khoảng mười người, điều mọi người nghĩ là một việc, mục tiêu nỗ lực là nhất trí, nhất định phải làm tốt việc này, bất cứ việc gì đều ưu tiên để cô giáo Lưu viết bản thảo, giảng kinh. Điều này, nhóm Hộ pháp của tôi, đã làm được hoàn toàn rồi. Trong quá trình 70 ngày tôi viết bản thảo, tôi không phải chịu lấy bất cứ sự quấy nhiễu nào. Bởi vì tôi viết bản thảo ở tầng ba, thành viên của nhóm Hộ pháp không có tình huống cực kì đặc biệt, thì sẽ không lên tầng ba. Hằng ngày tôi không ăn cơm thì không xuống lầu. Bởi vậy, hoàn cảnh đó quả là vô cùng thanh tịnh, để tôi tập trung tinh lực hoàn thành xong bản thảo bài giảng.

Cho nên nói, đoàn thể hòa hợp rất quan trọng, rất trọng yếu. Nếu như không có sự hộ trì của đoàn thể đây, thì tôi không viết ra được bản thảo này, tôi cũng không giảng được Kinh Vô Lượng Thọ. Cho nên ở đây tôi vô cùng cảm ân, nhóm Hộ pháp hòa hợp của tôi.

Đây là từ trên một phương diện mà nói. Từ một phương diện khác nói, đoàn thể Hộ pháp mà không nhìn thấy. Tôi biết đoàn thể Hộ pháp của tôi, nhưng không nhìn thấy là vô lượng vô biên. Đây lại có thể từ hai phương diện để nói.

Phương diện thứ nhất, quý vị đồng tu nghe bài giảng của tôi trên mạng. Sự ủng hộ và khích lệ của họ đối với tôi, là động lực vô cùng quan trọng để tôi tiến về phía trước. Tôi ở đây nói với mọi người một cách thực sự cầu thị, những lúc xấu nhất tôi bị công kích, bị phỉ báng, bị mắng chửi, có đồng tu có thể hỏi, cô giáo Lưu, có lúc nào cô muốn thoái lui không? Tôi chân thực nói với mọi người, tôi đã từng khởi lên ý niệm này. Bởi vì thời điểm đó có chút nghĩ không thông. Tôi nghĩ, người đã hơn 70 tuổi rồi, ở trên mạng người ta cũng hỏi, Lưu Tố Vân cô muốn điều gì? Ý là cô hơn 70 tuổi rồi, cô nói ra khoe khoang khoác lác vậy, cô hãy thành thật khiêm tốn đi. Người ta nói những lời này, tôi không phải là không để tâm. Cho nên khi ấy, tôi cũng có ý niệm thoái lui, nhưng ý niệm này đã trôi qua rất nhanh.

Tôi tự hỏi mình, cô ra đây giao lưu cùng mọi người, cô làm những điều này, cô nói những lời này, cô vì điều gì? Cô mong gì vậy? Tự tôi đã trả lời cho chính mình, tôi cũng không mong điều gì, tôi cũng không cầu điều gì, danh lợi với tôi một chút cũng không dính dáng. Tôi vì chúng sanh, vì vậy tôi cần nói ra những lời này, cần đi làm những việc này, nên tâm của tôi liền an rồi.

Tự tôi hiểu rõ chính mình nhất, tôi tin rằng chư vị đồng tu nghe tôi giảng bài trên mạng, họ sẽ hiểu được chân tâm của tôi. Còn như với một vài người vẫn không hiểu được, tôi nghĩ nên thông cảm cho họ, bởi vì không thể nào mọi người đối với tôi đều là tán thán, đều là biểu dương, có phải không? Tư tưởng của tôi không phải như vậy, quý vị tán thán tôi cũng A Di Đà Phật, quý vị hủy báng, mắng nhiếc tôi, cũng A Di Đà Phật.

Tôi chỉ có một nguyện vọng, tôi không hy vọng vì tôi, khiến cho một nào chúng sanh sinh phiền não, đây là cách nghĩ chân thật của tôi. Cho nên tôi vô cùng cảm ân đoàn thể hộ pháp của tôi ở khía cạnh này, chính là ở đã hỗ trợ tôi, khuyến khích tôi trên mạng, để cho tôi tiếp tục tiến về phía trước. Những đoàn thể hộ pháp này, chỉ là tôi chưa từng gặp mặt, tôi không quen biết. Ở trên mạng tôi trông thấy vài lời nhắn của chư vị đồng tu, thực là khiến tôi cảm động từ tận đáy lòng. Nếu như ý nghĩ của tôi không chuyển được, tôi vẫn muốn thoái lui, khi tôi nghĩ đến những lời nhắn của chư vị đồng tu, tôi cũng không nỡ thoái lui, bởi vì mọi người đã gửi gắm kì vọng

vào tôi quá nhiều, tôi không thể để quý đồng tu trên mạng thất vọng được. Đây là một phương diện.

Lại một phương diện nữa, chính là đoàn thể chúng sanh không nhìn thấy, chính tôi có chút cảm giác loáng thoáng, tôi không trông thấy những vị Hộ pháp vô cùng lợi hại của tôi. Lý giải sự lợi hại này thế nào? Chính là họ vô cùng có bản lĩnh. Cho đến bây giờ, tôi không nhìn thấy những chúng sanh đoàn thể Hộ pháp ấy của tôi, nhưng tôi có cảm giác một cách loáng thoáng, tôi biết bản lĩnh của họ rất lớn. Nếu không có sự hộ trì mạnh mẽ của họ, thì có thể tôi cũng sớm suy sụp rồi. Hơn 20 năm, cũng không phải trải qua một cách thuận buồm xuôi gió, mà cũng phải bước qua gập ghềnh nhấp nhô. Tại sao lại có thể vượt qua được? Bởi các đoàn thể hộ pháp này đều mang đến ảnh hưởng, không thể xem nhẹ, thiếu một cũng không được. Ba nhóm đoàn thể Hộ pháp, chính là: thứ nhất, đoàn thể Hộ pháp tôi nhìn thấy được, là đoàn thể Hộ pháp bên cạnh tôi. Thứ hai là: đoàn thể Hộ pháp trên mạng của tôi. Đoàn thể thứ ba là đoàn thể Hộ pháp tôi không thấy được, đoàn thể Hộ pháp trong âm thầm. Vì vậy, cảm nhận thứ hai chính là đoàn thể Hộ pháp này rất quan trọng. Lại điều thứ 3 nữa, tôi cảm thấy vị Hộ pháp lớn nhất của tôi là A Di Đà Phật, là Thích Ca Mâu Ni Phật, là lão Pháp sư thượng Tịnh hạ Không, đây là hậu thuẫn vững chắc nhất của tôi. Ở bất cứ lúc nào, tôi đều có thể cảm nhận được sự gia trì, khích lệ và chiếu cố của chư Phật Bồ-tát đối với tôi. Hai mươi mấy năm nay, sự cảm nhận này, tôi càng ngày càng thấy sâu sắc.

Cho nên cảm nhận thứ hai sâu sắc nhất, tôi nói với mọi người, sự nhận thức của tôi với đoàn thể hòa hợp đã được nâng cao thêm một bậc. Lần này tôi thuận lợi: hoàn thành bản thảo bài giảng, bây giờ lại chính thức bắt đầu thí giảng Kinh Vô Lượng Thọ, nên tôi không thể không có: công lao của đoàn thể Hộ pháp. Phần bài giảng này của tôi là thành quả lao động, hộ trì vất vả của tất cả đoàn thể hộ pháp, cũng có thể nói là kết tinh trí tuệ tập thể của chúng tôi.

Vậy tôi là đang làm gì đây? Tôi cần nói rất rõ ràng vị trí của tôi, tôi là một người đại diện. Tôi đem điều chư vị đồng tu muốn nói, thông qua việc tôi dùng bút viết ra điều đó. Bởi vì chư vị đồng tu biết, công cụ hiện đại tôi

đều không biết, điện thoại vẫn chưa thông thạo, cho nên thứ gì là “ipad” vẫn vẫn, cái tên này tôi không nói sai chứ, hình như gọi là “ipad”, tôi một chút cũng không biết về vật này. Lần đầu tôi giảng bộ Kinh Vô Lượng Thọ này, Tiểu Vu đã kiến nghị tôi dùng “ipad”, tôi nói tôi vẫn nên nắm chắc một chút. Tôi liền dùng một ví dụ như vậy, tôi nói như việc tôi học đi xe đạp, lúc đầu thử tôi đã bị ngã, bây giờ bạn lại đổi cho tôi chiếc xe máy nữa, vậy tôi lại phải ngã rồi, chúng ta đi xe đạp vẫn là ổn hơn.

Cho nên bản thảo bài giảng của tôi lần này, thực sự là từng nét từng dòng, mỗi câu mỗi chữ đều do viết ra. Lần này tôi giảng, họ đã đánh máy giúp tôi bài giảng này, nói quy củ một chút. Nếu không phải như vậy, tôi nói không cần đánh máy, tôi liền dùng bản do tôi viết cũng được. Vì thế bây giờ quý vị đồng tu, trên mỗi phương diện đều đang quan tâm, chiếu cố cho tôi.

Quý vị đồng tu có thể hỏi, cô giáo Lưu lần này sao không đeo kính thế? Tôi giải thích một chút với mọi người, lần này tôi thật muốn đeo kính để giảng, vì sao vậy? Không phải tôi nhìn không rõ bài giảng, bởi vì trong tháng chín, tự tôi không cẩn thận, từ trên giường tôi ngã nhào xuống, trên sống mũi đã bị một vết sẹo nhỏ, đến bây giờ nó vẫn chưa hoàn toàn mất đi. Lần trước khi tôi giảng đề tài: Chân Tình Vô Hạn, Đại Ái Vô Cương, các đồng tu ở Cấp Nhĩ Tân liền nhìn ra rồi, nói cô Lưu! Sống mũi của cô sao lại có vết sẹo vắt ngang thế? Tôi nói sau khi ngã vết sẹo ấy chưa mất đi. Cho nên lần đó tôi phải đeo kính, là muốn dùng kính che đi vết sẹo nhỏ này, không để mọi người nhìn ra, lại lo lắng thay tôi.

Nhưng quý vị đồng tu nói, cô ơi, cô không mang kính chúng tôi cảm thấy hiền hậu, thân thiết, cô mang kính chúng tôi cảm thấy nghiêm khắc. Vậy tôi nói sẽ hăng thuận, quý vị thấy không đeo kính tốt, thì tôi sẽ không đeo kính. Đây cũng có thể nói là một kì tích trong lần viết bản thảo này của tôi. Tôi trước có thể đã nói với mọi người, có đồng tu biết, có người chưa biết. Chiếc kính lão này của tôi, tôi đã mang nó bao lâu rồi? Tôi tính toán, đại khái đã mang xấp xỉ không đến 25 năm, khi tôi hơn 40 tuổi, chưa đến 50 tuổi đã mang kính lão rồi.

Vì sao đeo kính vậy? Là chúng tôi có một lão thư ký, ông ấy cần đi cắt mắt kính, ông ấy nhờ tôi đi cùng ông ấy. Ông bạn già cũng nói, Tô Vân, đi thôi, giúp đại ca cô nghiên cứu chút cái nào phù hợp. Tôi liền đi cùng luôn. Đi rồi. Vị đại ca này của tôi cắt hai bộ, một bộ là kính lão, một bộ là loạn thị. Kết quả ông ấy làm xong rồi ông bèn nói với tôi, Tô Vân, cô cũng mua một cặp đi. Tôi nói mua cái này làm gì? Ông ấy nói đeo chơi thôi. Tôi nói được đó, vậy tôi sẽ mua một cặp nhé. Tôi còn nhớ tôi mua hết 18 tệ, tôi đã mua một bộ mắt kính. Tôi căn bản cũng không biết là bao nhiêu độ. Số độ cũng không biết.

Sau khi mang về phòng làm việc, tôi càng hiểu kỳ hơn, tôi liền đeo nó lên. Đeo lên đọc báo một chút, ô hay! Thứ này tốt lắm, chữ trên báo sao đã biến to rồi? Đây không phải đeo để chơi sao, đeo một ngày, hai ngày, đeo đến sau một tuần, bỏ không nổi nữa rồi, mỗi lần bỏ xuống là thấy chữ lại nhỏ đi. Vị lão đại ca của tôi nói: không được thì cô đeo nó luôn đi. Cho nên nói, tôi hơn 40 tuổi đã đeo chiếc kính lão này rồi, đeo một mạch đến năm nay.

Nên nói kết quả sau khi tôi viết xong bản thảo 40 vạn chữ này, liền phát sinh kỳ tích, tôi không cần đến kính lão nữa. Khi tôi đeo kính lão đọc chữ, thì không rõ ràng bằng tôi không đeo kính, đảo ngược lại rồi. Cho nên từ nay trở đi, về sau tôi có thể không cần dùng đến kính lão nữa, nó đã từ biệt tôi rồi. Chính sự việc này, cho nên nói viết thiên bản thảo này, vì sao tôi cần nói với mọi người cảm ngộ của tôi, thực kì lạ mà. Mọi người nói tôi ra sao, tôi đều không để bụng, tôi phải nói rõ với mọi người tình huống thực tế. Đây là cảm nhận thứ hai, đoàn thể hộ pháp hòa hợp.

Cảm nhận thứ ba, chính là làm sao để ứng xử với thế giới đặc sắc bên ngoài. Việc này tôi trước kia chưa ghi vào bản thảo, tôi không dự tính đến, tôi không biết sẽ phát sinh ra sự tình này. Chính là tôi vừa nói thế giới đặc sắc bên ngoài, trong mọi người có thể có đồng tu hiểu rõ tôi đang nói điều gì. Điều tôi muốn nói với quý vị là, thế giới đặc sắc bên ngoài, nó trở thành một động lực giúp tôi hoàn thành bản thảo bộ kinh này, không phải là lực cản của tôi. Bởi vì sự việc này, khi nào thì tôi biết được vậy? Chính là khi tôi viết được khoảng nửa bản thảo bộ kinh này, đó cũng là khi viết được

khoảng 20 vạn chữ, tôi liền biết được sự việc này, nhưng tôi chưa nói với đồng tu xung quanh. Họ cũng không biết tôi đã biết. Sau này làm sao để xuyên qua cửa sổ này đây?

Có một ngày, Cư sĩ Điều ngồi trên giường tức giận. Bởi vì Cư sĩ Điều đã ở bên cạnh tôi hơn 10 năm rồi, tôi vô cùng hiểu rõ tính tình nóng nảy của cô ấy. Cô ấy là người không giấu trong lòng được chuyện gì, tất cả hỉ nộ ai lạc, đều ở trên mặt cô ấy cả. Tôi vừa thấy cô ấy hồng hộc tức giận, tôi nói tiểu Điều à, ai đã chọc em tức giận vậy, nói với chị đi.

Không nói với chị đâu, sợ ảnh hưởng đến chị viết bản thảo.

Tôi nói việc gì có thể ảnh hưởng tôi viết bản thảo đây. Tôi nói em nhịn cũng nhịn không nổi. Em đợi chị viết xong bản thảo, vẫn còn chừng 20 vạn chữ nữa, vậy em sẽ bức rút rồi, hay là em kể ra đi.

Nghĩ đi nghĩ lại: không nói. Tôi nói, em không nói vậy bỏ đi.

Cô ấy vừa nhìn thái độ đó của tôi, vẫn là nhịn không nổi, vẫn là nói với tôi rồi. Vậy em liền nói với chị vậy.

Tôi nói. Vậy em cứ nói đi, chỉ cần em bỏ hết tức giận ra ngoài là tốt rồi.

Cô ấy nói, trên mạng có người phê bình chị, mắng chị: toàn là bịa đặt, không phải lời thực.

Tôi liền bật cười, tôi nói tiểu Điều à, em nhiều tuổi như thế, định lực này cũng không vững chút sao? Chút việc nhỏ như vậy em đã để trong lòng, bĩu môi tức giận, đáng giá sao? Tôi nói: đây không phải là mắng chị, phê phán chị. Cũng không mắng em, cũng không phê phán em, có liên quan gì với em chứ, em tội gì phải tức giận như thế?

Cô ấy mở to mắt, chị biết rồi à?

Tôi nói chị biết rồi, chị biết sớm hơn cả em.

Sao em không nhìn ra được chứ?

Tôi nói, em muốn chị phải biểu hiện như thế nào để em nhìn ra được đây? Chị cũng giống em, bĩu môi tức giận sao? Tôi nói chuẩn bị một thùng dầu,

ai bữu môi tức giận thì treo lên đó. Chọc cô ấy cười, nếu không cô ấy không vui.

Cô ấy nói sao chị không tức giận thế?

Tôi nói: tức giận làm gì? Người đòi nhiều chuyện, họ muốn nói gì cứ nói thôi, bản thân em không hiểu rõ chính mình sao? Tôi nói, chị hiểu rõ bản thân chị, em cũng ở bên cạnh chị gần 10 năm rồi, em cũng hiểu rõ chị.

Cô ấy nói, chính vì em hiểu chị, em mới tức giận đó. Bọn họ dựa vào đâu mà bịa đặt chứ?

Tôi nói, em cho đó là bịa đặt, mà điều người ta nói vẫn cho là chuyện thật, có phải không? Chính là không phải tình huống thực tế, nói sai rồi, vậy chúng ta cũng nên thông cảm thôi. Tâm lượng của em sao lại nhỏ thế?

Tiểu Điêu nói, tâm của em không lớn bằng chị, em không biết tâm của chị lớn như vậy.

Tôi nói, tôi đã nói với quý vị rồi, tâm của tôi lớn như hư không Pháp giới.

Với chút phê bình, chút mắng chửi này cũng không chịu nổi, tôi nói: thế hơn 20 năm tôi học Phật là uổng phí rồi. Tôi nói bây giờ tôi tin tưởng chính mình, chút định lực này tôi vẫn có.

Việc này là thông qua như thế đó, hoặc là họ ai cũng không biết tôi đã biết việc này.

Về sau tôi đã nói với họ rồi, tôi nói thái độ của tôi là như thế, quý vị nếu đã biết rồi, nghĩ không thông, quý vị có thể tâm sự với tôi. Yên tâm, sẽ không ảnh hưởng đến tôi, cũng sẽ không ảnh hưởng tôi viết bản thảo, cũng sẽ không ảnh hưởng đến tương lai tôi giảng bộ kinh này. Nếu chính quý vị có thể thông suốt được điều đó, có thể suy nghĩ rõ ràng, thì quý vị không cần nói với tôi. Đó chính là tự quý vị có thể sắp đặt được rõ ràng, chứng minh quý vị tiến bộ rồi, định lực tăng lên rồi. Việc này được rèn luyện, định lực cũng là tháng ngày tích lũy. Mười mấy năm trước đây, hai mươi mấy năm trước tôi gặp phải việc này, chính tôi cũng là nổi trận lôi đình. Bởi vì điều gì? Đúng hay không. Tôi nói, bây giờ mọi quý vị nhìn thái độ của tôi, là bình thản hay bất bình?

Cho nên tôi cảm thấy sự việc này, đối với tôi lần này viết bản thảo và giảng bộ kinh này, thực sự là không có xảy ra một chút ảnh hưởng tiêu cực nào. Tôi thực phải cảm tạ những quý vị đồng tu ấy, thứ nhất họ giúp tôi tiêu đi nghiệp chướng, hai là giúp tôi tăng thêm động lực để tiến tới. Quý vị nói không đáng cảm ơn sao? Quý vị có thể cảm nhận được, những điều tôi nói là lời thật, không phải lời giả dối.

Đoạn thời gian trước của tôi, tôi nói tôi mỗi ngày đều kinh hành quanh Phật, chuyên chỉ hồi hướng một nội dung này, đến bây giờ tôi vẫn làm vậy. Sáng sớm mỗi ngày hồi hướng sau khi kinh hành quanh Phật, mục thứ ba chính là hồi hướng cho những vị đồng tu ấy. Tôi nghĩ, chỉ cần tôi dùng lòng chân thành, sớm muộn gì cũng có một ngày, sẽ cảm hóa được đến họ, cảm động tới họ. Thực sự cảm hóa không được, cảm động không nổi, vậy chúng mình bản thân tôi tu tập vẫn chưa được, tôi tiếp tục tu tốt hơn. Ngày nào đó tôi thành Phật, nhất định sẽ giúp họ một tay. Đây chính là lời thật lòng của tôi.

Hiện nay tôi cảm thấy, chính những phiền nhiễu nhỏ nhỏ như vậy cũng tốt, phá rối cũng tốt, sẽ không ảnh hưởng tôi giảng bộ kinh này. Bởi vì bây giờ, không có bất kỳ ai, bất kỳ việc gì, có khả năng ngăn cản việc tôi cần phải làm. Việc tôi cần làm hiện tại chính là hai việc, thứ nhất là tiếp tục hoằng dương quang đại Kinh Vô Lượng Thọ và Phật hiệu A Di Đà Phật. Thứ hai là giới thiệu cho tất cả chúng sanh có duyên chân thật về lão Pháp sư thượng Tịnh hạ Không. Đây chính là hai việc tôi cần làm, hai sự việc này dù là bất kỳ ai, bất kỳ lực lượng nào đều không ngăn cản được.

Tôi từng nói qua rồi, tôi nói, tôi đã vào cửa Phật, thì tôi phải nói lời của nhà Phật, làm việc của nhà Phật, tôi sẽ không khiến nhà Phật bị bôi nhọ. Không phải nói gánh vác gia nghiệp Như Lai sao? Gia nghiệp của Như Lai là gì vậy? Gia nghiệp của Như Lai chính là độ chúng sanh. Quý vị rời khỏi điều này rồi, quý vị sao có thể nói gánh vác gia nghiệp của Như Lai chứ? Mỗi người chúng ta nói phải giữ lời, không thể hô khẩu hiệu. Hiện nay tôi cảm thấy, tôi phải thực hiện mỗi một câu đã nói ra. Hoằng dương chánh pháp, hộ trì chánh pháp là toàn bộ sinh mạng của tôi.

Câu nói vừa rồi coi như là câu danh ngôn của chính tôi vậy. Tôi thường hay dùng những lời này để khích lệ mình, đặc biệt là khi tôi gặp phải khó khăn, lúc gặp chút trở ngại, tôi bèn lấy hai câu nói này ra để hỏi chính mình, đây có phải lời cô nói hay không, lời cô nói mà không giữ lời sao. Vậy hai câu nói nào? Chính là như thế này “tất cả của tôi đều thuộc về chúng sanh khổ nạn, không có gì thuộc về bản thân tôi cả”. Đây là danh ngôn của chính tôi.

Tôi thường xuyên hay dùng hai câu danh ngôn này của tôi để thúc giục bản thân mình, khích lệ chính mình, một khi tôi có chút muốn thoái thác, thì hai câu nói này tuyệt đối có tác dụng. Tôi nghĩ cả đời này của tôi có đặc điểm lớn nhất ấy cũng tốt, ưu điểm ấy cũng tốt, chính là tôi không vọng ngữ, tôi không nói suông. Việc tôi không làm được thì tôi không nói một câu, lời tôi nói ra thì tôi nhất định phải làm được, đây là một điều vô cùng rõ ràng, đặc điểm tính cách nổi bật của tôi. Đến bây giờ tôi vẫn đang kiên trì con đường này, tôi muốn tiếp tục đi tiếp, lời tôi đã nói nhất định phải giữ lời, nhất định phải thực hiện. Đây là cảm nhận thứ ba, chính là đặc sắc của thế giới bên ngoài là động lực của tôi.

Cảm nhận thứ tư, viết thiên bản thảo này ai được lợi ích lớn nhất? Chính tôi được lợi ích lớn nhất. Cho nên tôi nói: tôi viết xong thiên bản thảo bài giảng này, người thứ nhất được lợi là chính tôi. Bởi vì sau khi tôi viết xong thiên bản thảo này, hầu hết đồng tu ai cũng không thấy được. Ngoại trừ đồng tu đánh máy cho tôi, thấy được bản thảo của tôi, chưa phổ biến để cho mọi người đều có thể xem. Ý của tôi là sau khi tôi giảng xong rồi thì mọi người tùy ý xem. Bởi vì quý vị nghe xong rồi, thì quý vị có thể có ấn tượng càng sâu hơn một chút. Chỉ xem bản thảo, thì cảm nhận của quý vị sẽ không quá sâu được, tôi không muốn để mọi người ăn cơm sống. Cho nên tôi nói với quý vị đồng tu, thời điểm trước khi tôi giảng, tốt nhất quý vị không nên xem, để lại một chỗ trống. Đây chính là cách nghĩ chân thật của tôi.

Vì sao nói người thứ nhất được lợi ích là tôi, tôi còn phải nói với quý vị một chút cảm thọ chân thật của tôi. Bởi vì trước khi bắt đầu viết bản thảo này, lòng tin của tôi không đầy đủ lắm. Bây giờ tôi có thể nói với quý vị hay

không, vì sao tôi muốn giảng bộ kinh Vô Lượng Thọ này, có một nguyên nhân. Nguyên do này là gì vậy?

Rất nhiều đồng tu không biết nguyên do này, chính là trung tuần tháng mười năm ngoái, có một ngày tôi đột nhiên nảy ra ý niệm, có lẽ linh cảm, hay là một loại gia trì trong âm thầm, tôi không biết. Tôi chỉ có thể nói với mọi người tình huống chân thật, quý vị có thể giúp tôi phân tích, rốt cuộc là loại tình huống gì. Đó là buổi trưa một ngày, tôi lại rất buồn ngủ, khi giờ cơm trưa sắp đến, tôi rất buồn ngủ, tôi bèn lên giường nằm. Trong quá trình đó, quý vị nói tôi ngủ thiếp đi rồi, nhưng tôi cảm thấy hoàn toàn chưa ngủ, khi đó còn thiếu khoảng 15 phút thì đến lúc ăn cơm trưa. Quý vị nói tôi không ngủ sao, tôi dường như cũng không phải là vô cùng tỉnh táo, khi ấy chính là có loại cảnh tượng đan xen giữa ngủ và không ngủ. Không biết ai đã nói với tôi rằng, chỉ nói một câu: “Cô nên giảng kinh Vô Lượng Thọ đi”. Chính câu nói này, tôi vẫn lập tức phản bác lại người ấy một câu, tôi nói “tôi không có bản lĩnh ấy”. Chính là hai câu đối thoại. Một câu là nói với tôi, cô nên giảng kinh Vô Lượng Thọ đi. Sau đó tôi lập tức nói, tôi không có bản lĩnh đó. Về sau, chuyện này tôi thật sự cân nhắc trong lòng, chuyện gì đã xảy ra? Đây là sự thực, hay là giả nhĩ?

Có một ngày, tôi bèn nói với hai vị đồng tu trong đạo tràng, tôi nói cảm giác này của tôi cũng không biết là xảy ra chuyện gì. Hai vị đồng tu ấy vừa nghe xong, lập tức hết sức vui mừng nói, cô ơi, chính là cô nên giảng kinh Vô Lượng Thọ đi, cơ duyên này chín muồi rồi, đây không phải là điềm hóa cho cô rồi sao? Tôi vẫn cứ nói với hai cô ấy, tôi nói không được, tôi không có bản lĩnh đó, tôi sao có thể giảng Kinh Vô Lượng Thọ chứ! Hai vị đồng tu ấy dạy tôi một cách, nói: không phải cô có vấn đề đều hỏi A Di Đà Phật, hỏi Quan Thế Âm Bồ Tát sao? Lúc này việc lớn như thế sao cô không đi hỏi? Tôi nói: chủ ý này hay.

Cho nên ngày hôm ấy tôi thực đến trước Phật hỏi. Tôi nói việc lớn như thế thì đừng khiến cho con vọng ngữ ạ, rốt cuộc là việc gì, là ai nói ạ? Nếu là Phật Bồ Tát điềm hóa con, vậy thì nói cho con rõ ràng một chút. Bởi vì con ngốc, con không biết phân tích, con không biết lý giải. Con chỉ cầu A Di Đà Phật, Quan Âm Bồ Tát, nếu là Phật Bồ Tát điềm hóa con, cứ nói với con

chuẩn xác một chút. Nếu không phải Phật Bồ Tát nói cho con, thì sẽ không có tin tức, con sẽ biết đó không phải là Phật nhắc con.

Kết quả lần ấy, tôi cũng không biết vì sao, thực sự liền cho tôi bốn chữ. Bốn chữ này, quý vị xem, tôi nói hay là không nói đây? Tôi nói, khoác lác, có phải hay không? Không khiêm tốn. Tôi không nói, tình huống thực tế thật đúng là như vậy.

Xin quý vị đồng tu thứ lỗi cho tôi, bốn chữ này trước tiên tôi tạm thời bảo mật. Có được không? Nếu vài năm sau, cơ duyên thành thực rồi, quý vị vẫn nhớ việc này, tôi sẽ nói với quý vị bốn chữ này là gì. Với bốn chữ này, tôi chỉ nói với hai vị đồng tu trong đạo tràng. Nhân ở nơi đây, tôi cũng xin hai vị đồng tu ấy bảo mật giúp tôi, đừng nói bốn chữ này ra, có được không? Lên đường, chúng ta tiếp tục tiến tới, nhưng bốn chữ này tạm thời bảo mật giúp tôi. Đến khi tôi nên nói, thì tôi nhất định sẽ nói với mọi người.

Tôi viết bản thảo này, vì sao đến bây giờ tôi cảm thấy được pháp hi sung mãn mà trước đây chưa từng có? Lúc viết bản thảo, tôi nói cho quý vị, lúc ăn cơm tôi vừa đến trai đường, quý vị đồng tu cơ bản đều ngồi ở đó hết rồi. Tôi vừa vào phòng, các đồng tu liền nói, cô giáo Lưu! Hôm nay sao cô tươi đẹp như thế, vẻ mặt sáng hồng, nói vẻ mặt của cô cũng giống như mặt trẻ con vậy.

Thực tế không cần họ nói, cảm giác của chính tôi cũng là như thế. Nhưng mà, tôi không thể nói, loại vui sướng trong lòng tình cảm bộc lộ trong lời nói. Tôi không cần nói, họ đều có thể nhìn ra rồi. Tôi liền nói với họ: tôi sẽ nói cho quý vị biết vì sao hôm nay tôi vui vẻ như vậy, vì sao xinh đẹp như vậy? Quý vị biết tôi làm gì không? Họ nói: thưa cô cô không phải là viết bản thảo đó sao?

Tôi nói, quý vị nói tôi viết bản thảo, tôi nói với quý vị, tôi đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc du lịch rồi, tôi tham quan rồi. Mắt họ mở to lên, cô giáo nói một chút chuyện gì xảy ra cho chúng tôi đi! Tôi nói, bây giờ tôi kể cho quý vị, tôi có thể không có nhiều lời như thế, nhiều từ ngữ như thế, tôi không thể biểu đạt ra được. Trong lòng tôi biết, loại cảm giác đó là gì? Giống mộng mà không phải mộng, người vào cảnh giới lạ. Tôi đã nghĩ nửa

ngày rồi, tôi nghĩ ra được tám chữ này “tựa mộng phi mộng, thân lâm kỳ cảnh”.

Khi tôi viết đến đoạn văn dài về Thế giới Tây Phương Cực Lạc, tôi thực sự giống như theo đoàn du lịch đến các phong cảnh ấy để du ngoạn, để tham quan rồi. Khi ấy tôi vừa viết vừa nghĩ, tôi phải xem cho kỹ càng, sau khi tôi xem rõ ràng rồi, tôi liền thay mặt quý đồng tu, tôi nghiên cứu địa hình cho quý vị. Phong cảnh nào đẹp nhất, tốt nhất, thích hợp nhất để quý vị đến, tôi trở về kể cho quý vị nghe. Quý vị sẽ không đi đường vòng nữa, đi đường tắt, thẳng đến cảnh đẹp nhất, khi ấy tâm trạng tôi là như vậy. Cảnh đẹp nhất là đâu? Đương nhiên là Thế giới Tây Phương Cực Lạc rồi, có phải vậy không? Cho nên trong quá trình tôi viết toàn bộ bản thảo này, tôi chính là du lịch.

Tôi không chỉ đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc du lịch rồi, cảnh tốt quý vị xem rồi, cảnh không tốt quý vị cũng phải đi xem. Quý vị xem rõ ràng rồi, xong trở về giới thiệu với đồng tu, bảo họ nên đến nơi nào, không nên đến nơi nào.

Có một ngày, tôi vừa xuống lầu ăn cơm. Đồng tu mới nhìn thấy tôi liền hỏi, Cô ơi! Hôm nay không thoải mái à, sắc mặt cô hôm nay sao lại không tốt vậy? Tôi nói: lại bị quý vị nhìn ra rồi. Tôi nói: hôm nay tôi đi dạo nơi đâu, không đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc. Quý vị có thể tưởng tượng được, tôi đến nơi nào để đi dạo, để ngắm cảnh không? Vậy quý vị không thể đến nơi tốt rồi, nơi xấu quý vị cũng phải đi xem.

Ví như lần trước sau khi tôi bị ngã gãy tay, tôi phải đi phẫu thuật. Mọi người đẩy tôi vào cửa thứ nhất, đó là khu đợi phẫu thuật. Chính là vẫn chưa vào ra phòng giải phẫu, quý vị đợi ở đó trước, đây là lí giải của tôi. Sau đó tôi có tâm trạng gì? Tôi đã đi du lịch, tôi đi ngắm cảnh rồi, tôi xem xem đây là nơi nào. Nếu nơi này tốt, tương lai tôi nói với đồng tu của tôi: nơi đó không tệ, có thể đi. Nếu nơi ấy không tốt, tôi nói với họ: nơi ấy chẳng thể đi.

Trong lúc tôi đợi phẫu thuật, chính là trong khoảng 20 phút đó, tôi có cảm nhận gì vậy, đây chẳng phải địa ngục nhân gian sao? Bởi vì tôi phẫu thuật ở khoa chỉnh hình, đến nơi ấy không phải cắt cánh tay thì là cắt chân,

không phải là nơi như vậy sao? Cho nên tôi nói, nơi đó là địa ngục nhân gian, tôi đã xem xét kỹ càng, xem rõ ràng rồi để quay về giới thiệu cho quý đồng tu, nơi ấy ngàn vạn lần không thể đi.

Lúc tôi viết bản thảo này, thì tâm trạng như vậy, cảnh giới ấy lại hiện ra. Cho nên hôm ấy, họ nói sắc mặt của tôi không tốt, hỏi tôi có phải không thoải mái không? Thực tế hôm đó tôi nói với họ, tôi đi dạo đến đâu vậy? Tôi đi dạo đến địa ngục. Đi dạo ở Thế giới Tây Phương Cực Lạc quay về, thì mặt mày rạng rỡ, hết sức phấn khởi. Còn dạo địa ngục trở về, bởi vì đoạn đó là viết việc gì ở địa ngục, ba đường ác ra làm sao, cho nên họ thấy sắc mặt tôi không tốt, đây là rất bình thường. Ví như quý vị nói “biên địa nghi thành”, những nơi ấy quý vị đã đi rồi, đều muốn xem xem, phải xem mấy lần, đúng hay không?

Cho nên lần tôi viết bản thảo này, thực sự, người đầu tiên đạt được lợi ích đích thực là chính tôi. Bởi vì toàn bộ quá trình 70 ngày, tôi chính là ngắm cảnh du lịch, điểm nào tôi cũng đều thấy. Cho nên tôi có lòng tin, tôi đem điểm tốt nhất ấy, giới thiệu cho quý đồng tu. Điểm nào không tốt, tôi nhất định khuyên quý vị ngàn vạn lần không nên đi. Tôi khuyên quý vị đến đâu? Khuyên quý vị đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc. Cõi trời cũng chẳng nên đến đâu! Hai đường trời người chính là nơi tốt nhất trong ba đường thiện rồi. Lên cõi trời, tôi đều khuyên quý vị đừng lên cõi trời, vì không cứu cánh, không viên mãn, đến lúc còn bị đọa lạc xuống. Hơn nữa là sau khi quý vị lên cõi trời, quý vị hưởng thụ, quý vị liền quên mất nỗi khổ của 6 nẻo luân hồi. Khi từ cõi trời đọa thẳng xuống địa ngục, điều này sao lại không suy xét, không nói đến sao.

Tôi thấy rõ ràng rồi, nên nói với quý vị, đời này nhất định phải liễu sinh tử thoát luân hồi, nhất định phải đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc, hồi quy Tự-tánh, trở về Thường-tịch-quang-độ. Điều này tôi nhất định phải khẩn thiết chân thành, khuyên bảo quý đồng tu của tôi, nơi Thế giới Tây Phương Cực Lạc ấy là thắng cảnh tốt nhất, nhất định phải đến được nơi ấy.

Sau khi tôi viết xong bản thảo này, tôi cảm thấy cảnh giới của mình lại được nâng lên một bậc. Quá khứ mỗi lần phát sinh một việc gì, Tiểu Điều đều nói với tôi, chị à! Tỷ dụ như, khi tôi bị gãy tay rồi phẫu thuật, thì cô ấy

nói, lần này sau khi chị làm phẫu thuật xong, chị đã lên được một bậc thang lớn. Tôi nói: chị ngã bị thương rồi, mà em lại đắc chí như vậy, còn nói chị đã lên một nấc thang lớn. Cô ấy nói, cảm nhận của em chính là như vậy. Cho nên nói, mỗi lần gặp phải trắc trở gì cũng tốt, thế nào cũng tốt, đích thực đều là cơ hội để nâng cao thêm.

Tôi viết bản thảo lần này, tôi cảm nhận rõ ràng cảnh giới lại được nâng lên một bậc. Biểu hiện ở chỗ nào? Suy xét tâm thái của tôi thế nào. Mấy năm nay tâm thái của tôi ngày càng bình hòa, sau khi viết xong bản thảo giảng Kinh Vô Lượng Thọ, đến hiện tại tôi cảm thấy tâm thái bình hòa, yên lặng, an tĩnh, tường hòa, dù với tất cả từ ngữ hay, tôi đều muốn tập hợp lại để nói, so với trước đây bất luận lúc nào cũng đều sáng tỏ, đều vượt trội.

Gặp phải những vấn đề nào, trí huệ liền đến rất nhanh. Tôi nói như vậy, có thể rõ ràng để hiểu một chút, nếu như trước đây gặp phải một vài vấn đề khó khăn, có thể tôi bị xoay chuyển: vấn đề này nên làm sao đây? Nên làm thế nào? Sau khi viết xong bản thảo bài giảng, bản thân tôi có cảm nhận được rõ ràng, là gặp phải vấn đề khó gì thì trí huệ liền hiện tiền, không cần tôi phải khởi suy nghĩ, không cần tôi phải cân nhắc, nghĩ tương nữa.

Thực là vô cùng tuyệt vời, vô cùng tốt đẹp, vi diệu không thể nói ra, là loại cảm nhận như vậy. Quý vị nói chỉ có chính tôi mới có thể cảm nhận được, tôi nghĩ nếu quý vị nghe xong bộ kinh này, có thể quý vị cũng sẽ có cảm nhận nhất định. Cảnh giới của quý vị cũng sẽ được nâng cao, chỉ là trình độ nâng cao khác nhau mà thôi. Nghe hiểu nhiều, liền nâng cao nhiều một chút, nghe hiểu ít, thì nâng cao ít một chút. Người người đều sẽ được nâng cao.

Tôi hy vọng nắm lấy cơ hội lần này, không phải vì cô giáo Lưu giảng bài, mà tôi yêu cầu quý vị phải chăm chú nghe, không phải như vậy. Tôi thực là thật lòng thật dạ, muốn đem những điều trong 20 năm học Phật của tôi nói hết ra, từ đầu đến cuối truyền cho quý vị, những điều nào hữu dụng với quý vị, thì quý vị lượm lấy; nếu không hữu dụng, thì quý vị xả đi. Đó chính là suy nghĩ chân thực nhất của tôi.

Nói đến nâng cao cảnh giới, là như thế này:

Tôi cảm thấy tôi cách Thế giới Tây Phương Cực Lạc càng ngày càng gần rồi.

Thứ 2, tôi càng ngày càng gần A Di Đà Phật hơn.

Hiện tại không phải gần nữa, viết xong bản thảo bài giảng này, tôi cảm thấy tôi cùng A Di Đà Phật hòa làm một thể, A Di Đà Phật chính là tôi, tôi chính là A Di Đà Phật.

Tôi nhớ rõ hôm qua tôi đã nói ba câu: “A Di Đà Phật là tâm của tôi, A Di Đà Phật là nguyện của tôi, A Di Đà Phật là hạnh của tôi”. Quý vị nghĩ xem, tâm nguyện hạnh đều tương ứng với A Di Đà Phật rồi, vậy chẳng phải A Di Đà Phật chính là tôi, tôi chính là A Di Đà Phật sao?

Điều thứ 3, là ngày về nhà sắp tới rồi.

Tôi nói câu này mọi người không nên hiểu lầm, cô giáo Lưu có phải lại cân nhắc muốn vãng sanh không, muốn về nhà rồi? Không phải vậy. Ngày về nhà sắp đến rồi, việc ấy sắp đến, ai định đoạt việc này? A Di Đà Phật định đoạt. Lần trước vì tôi muốn vãng sanh, nên Tiểu Điều nóng lòng, không phải đã đi hỏi sư phụ sao? Chị Lưu của con muốn vãng sanh, sư phụ ngài nói có được không? Sư phụ trả lời cô ấy rằng: “Hiện tại cô ấy muốn vãng sanh nhưng chưa được, A Di Đà Phật định đoạt rồi, A Di Đà Phật chưa đến tiếp dẫn cô ấy, thì cô ấy chưa vãng sanh đâu”. Tiểu Điều liền vui mừng, lần này chị chưa vãng sanh đâu. Hiện tại tôi không có ý niệm ấy, tôi nghĩ lúc nào cần vãng sanh, đã giao cho A Di Đà Phật rồi, A Di Đà Phật định đoạt rồi. Nhưng ngày ấy sắp đến rồi đúng không? Cho nên mọi người không cần lo lắng về điều này.

Ba câu này của tôi, tôi cảm thấy tương đối chuẩn xác, chính là càng ngày càng gần Thế giới Tây Phương Cực Lạc, càng ngày càng gần A Di Đà Phật hơn, ngày về nhà sắp tới rồi, đây là cách nghĩ chân thực của tôi, cũng chính là tâm niệm trước mắt của tôi. Đây là thể hội thứ tư sau khi tôi viết xong bản thảo.

Điều thứ 5, tôi muốn nói với mọi người: làm sao để tiếp tục đi tốt trên con đường nhân sinh, làm sao để tiếp tục đi tốt trên đường học Phật, làm sao để tiếp tục đi tốt con đường thành Phật?

Vì sao tôi phải nói với mọi người cảm nhận này? Bởi vì sư phụ đã giao trách nhiệm cho tôi, chính là phải làm tấm gương tốt cho chúng sanh. Tôi khắc ghi trong tâm câu nói này, mọi lúc đều không dám quên. Cho nên lúc đó tôi không phải là nói với sư phụ nhé, tôi nói:

Ân sư xin Người hãy an tâm

Đệ tử ngày ngày đang tinh tấn

Vì giúp chúng sinh lìa khổ nạn

Đệ tử không dám chảnh lưu tâm.

Vài năm trước tôi nói 4 câu này, hiện giờ với 4 câu này, tôi vẫn luôn ghi nhớ. Quý vị xem những câu này, tôi không viết vào bản thảo, mà tôi trực tiếp nói với quý vị, vì đã in vào tâm tôi rồi. Một ngày tôi cũng không dám buông thả lười biếng, tôi buông thả liền cảm thấy có lỗi với mọi người, đặc biệt là có lỗi với sự kỳ vọng và tín nhiệm của sư phụ, tôi cũng có lỗi với sự kỳ vọng và kính yêu của đại chúng đồng tu. Tôi một ngày cũng không dám buông lơ, mỗi ngày tôi đều đang làm việc của mình. Theo lời Cư sĩ Điều: chị ban ngày làm việc ban ngày của chị, ban đêm thì chị làm việc ban đêm. Quý vị xem tôi như vậy, ban ngày ban đêm tôi đều không rảnh rỗi, tôi cũng không mệt mỏi. Quý vị có thể nhìn ra bộ dạng mệt nhọc của tôi không? Không có, vì sao vậy? Vì Phật lực gia trì, đúng thế không?

Về phương diện tinh thần, người ta nói: Người gặp việc vui tinh thần sáng khoái. Khi này lúc mới bắt đầu tôi đã nói: hôm nay vẫn tiếp tục phấn chấn, điều này không đáng phấn khởi sao? Nếu quý vị mặt ủ mày ê, thì quý vị muốn phấn khởi cũng phấn khởi không nổi, đúng không? Cho nên, tôi liền nghĩ, nhất định phải đem lời lão Pháp sư giao phó cho tôi khắc ghi trong tâm, đem làm chu toàn trong thực tế.

Hiện nay, là ba điều.

*Làm người, phải làm một người tốt.

Điều này với tôi trên cơ bản, phải nói là làm được trên cơ bản rồi.

*Điều thứ 2, làm người tu hành, phải làm một người tu hành tốt.

Hiện tại điều này tôi làm đến khoảng 80%. Không biết tôi đánh giá như vậy có cao không, nhưng tôi nỗ lực phải làm một người tu hành tốt.

*Thứ 3, phải làm một tấm gương tốt của thành Phật.

Tôi suy tính đi suy tính lại, tấm gương tốt này làm như thế nào đây? Tôi thấy lão Hòa thượng Hải Hiền đã làm ra tấm gương ấy, biết trước lúc đi, tự tại vãng sanh. Quý vị xem, ngài không phải tấm gương sáng hay sao? Chị của tôi là lão Bồ-tát Lưu Tố Thanh cũng làm tấm gương rồi, biết trước lúc đi, không sai một giây, tự tại vãng sanh. Quý vị nói xem hai tấm gương sáng ấy đều ở đây. Vậy tôi phải làm ra tấm gương tốt của thành Phật cho mọi người, lấy gì để biểu đạt đây? Chính là giống như lão Hòa thượng Hải Hiền, như lão Bồ-tát Lưu Tố Thanh, đến lúc tôi vãng sanh, nhất định là biết trước giờ đi, tự tại vãng sanh. Vậy thì với ba điều của tôi, tôi liền viên mãn rồi.

Làm tấm gương người tốt, làm tấm gương người tu hành tốt, làm tấm gương tốt của thành Phật, vậy tôi liền viên mãn ba điều ấy rồi. Hiện tại đây là phương hướng nỗ lực của tôi.

Tôi nhớ tôi đã nói với mọi người, ngày 4 tháng 1, lúc tôi điện thoại với lão Pháp sư, câu thứ nhất sư phụ liền hỏi tôi: con vẫn chưa nắm chắc đời này thành tựu à? Tôi vô cùng kinh ngạc. Bởi vì lời ấy, hơn 8 năm qua, từ lúc tôi gặp sư phụ đến nay là hơn 8 năm, sư phụ chưa từng trực tiếp hỏi tôi như vậy, lần đó trong điện thoại là trực tiếp hỏi tôi câu ấy, lúc đó trong lòng tôi sửng sò, nhưng tôi không ngừng lại, mà tôi lập tức trả lời, tôi nói sư phụ à! Xin ngài hãy yên tâm, con có lòng tin đời này bản thân nhất định thành tựu. Sư phụ vui mừng nói: hảo hảo hảo, tốt tốt tốt.

Bây giờ tôi ở đây nói với mọi người: là ý nghĩa gì? Quý vị cho rằng sư phụ đang hỏi tôi phải không? Không phải đâu. Tôi lý giải như vậy, sư phụ đang hỏi mỗi người học Phật chúng ta đấy. Nếu quý vị hiểu như vậy, là đúng rồi. Nếu quý vị hiểu thành lão Pháp sư nói với cô giáo Lưu Tố Vân, mà không có liên quan với tôi là sai rồi. Quý vị sẽ không có tiến bộ. Quý vị cho rằng sư phụ trực tiếp hỏi quý vị, quý vị có nắm chắc đời này nhất định thành tựu không? Quý vị sẽ trả lời sư phụ thế nào? Dù sao tôi cũng trả lời vô cùng mạnh mẽ kiên định, không một chút ngừng lại, không một chút do

dự. Tôi là trực tiếp trả lời liền. Bởi vì đó chính là mục tiêu của đời tôi, tôi nhất định phải đạt đến mục tiêu của đời người.

Cho nên sư phụ ngài, hôm qua, lúc tôi nghe sư phụ giảng tập 7 - Tịnh Độ Đại Kinh Khoa Chú, quý vị đã lấy được hộ chiếu, giấy thông hành vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc chưa? Trước đây có đồng tu không hiểu, bởi vì trước đây lúc giảng qua, tôi nói: “Quý vị đã lấy được giấy thông hành này chưa?” Có đồng tu hiểu lầm, cho rằng thực sự phát hành một loại giấy thông hành nào đó, thực tế đây chẳng phải là một loại tỉ dụ sao? Chính là nếu quý vị giữ vững trì tụng bộ Kinh Vô Lượng Thọ này, giữ vững niệm câu Phật hiệu A Di Đà Phật này, thì quý vị nhất định lấy được hộ chiếu, và chứng nhận vãng sanh, cùng giấy thông hành rồi. Như vậy phải không?

Cho nên có những đồng tu chúng ta, nghe kinh đã nhiều năm như vậy, thực sự có đồng tu nghe không hiểu, họ hiểu lầm lời sư phụ rồi. Vì thế hiện nay, tôi ngày càng hiểu ra vì sao trong khai kinh kệ nói: “Nguyện giải Như Lai chân thật nghĩa”. Hàng phàm phu chúng ta, thật đã đem nghĩa chân thật của Như Lai bóp méo, uốn cong, hiểu sai, giải sai rồi. Phật Bồ Tát đều rơi nước mắt, chúng ta thật đã khiến Phật Bồ Tát chịu oan rồi. Cho nên chúng ta nhất định phải hiểu chính xác lời dạy bảo của Phật Bồ Tát.

Vì sao khi đọc kinh lại không cho quý vị nghiên cứu? Bởi quý vị hề nghiên cứu thì chính là tri kiến của phàm phu, đó không phải là ý của Phật Bồ-tát, mà là ý của quý vị. Lời của Phật nói, Kinh điển Phật lưu lại cho chúng ta, có ý nghĩa gì. Không có ý nghĩa, thật là không có ý nghĩa. Có thể với câu nói này của tôi, có rất nhiều đồng tu không hiểu, Kinh Phật làm sao là không có ý nghĩa chứ? Phật thực sự không có ý nghĩ, Ngài vì căn cơ của chúng sanh, là tùy căn cơ mà thuyết pháp. Quý vị không thể cứng nhắc được.

Do vậy tôi đã nhiều lần nói: học Phật nhất định phải học linh hoạt, đừng sống động, đừng học Phật chết cứng. Trước đây chúng ta đề xướng học trước tác của chủ tịch Mao, không phải là đề xướng học linh động đừng linh hoạt hay sao? Đó là một đạo lí, đừng học chết cứng, giữ giới cũng đừng đem giới giữ chết cứng. Chính là như vậy đó.

Với tôi mà nói, tôi phải vĩnh viễn ghi nhớ, buổi thứ nhất lão Pháp sư lần đầu khởi giảng Đại Kinh Giải Diễn Nghĩa, tôi ngồi đối diện góc với lão Pháp sư. Nói thực lòng, lúc đó tôi nghe sư phụ giảng Đại Kinh Giải Diễn Nghĩa, cũng không nghe hiểu hoàn toàn. Đặc biệt là nghe sư phụ nói đến: nhất định phải “độc thiện kỳ thân”, sau đó còn phải “kiêm thiện thiên hạ”, lúc ấy tôi nghe không hiểu 2 cụm từ đó. Nhưng tôi chú ý thấy, sư phụ nói cụm từ này 2 lần, “độc thiện kỳ thân” và “kiêm thiện thiên hạ”, cả 2 lần sư phụ đều nhìn vào tôi, tôi không biết tôi có hiểu nhầm ý của sư phụ không? Tôi liền cảm thấy câu ấy của sư phụ là nói với tôi. Nhưng tôi lại chưa hiểu là ý nghĩa gì? Chỉ mờ mờ cảm thấy “độc thiện kỳ thân” chính là làm tốt công việc của chính mình. Tôi đã hiểu tương đối đơn giản như vậy.

Rồi sau khi tôi trở về, tôi liền tra lại từ điển, xem 2 câu nói này có ý nghĩa gì? Tôi đã hiểu rõ ý của sư phụ nói, chính là: điểm mấu chốt nhất đời này của quý vị, quý vị nhất định phải “độc thiện kỳ thân”. Điểm mấu chốt nhất của “độc thiện kỳ thân” là gì? Chính là đời này quý vị nhất định phải liễu sinh tử, xuất luân hồi, có thể thoát khỏi được lục đạo luân hồi, đó chính là điểm mấu chốt nhất của độc thiện kỳ thân. Nếu quý vị phá bỏ điểm mấu chốt nhất ấy, thì đời này của quý vị đã uống không một chuyến đi rồi.

Vì sao còn phải “kiêm thiện thiên hạ” vậy? Có đồng tu sớm khai ngộ, sớm chứng được quả. Vậy sau khi quý vị khai ngộ, chứng quả rồi, quý vị nên làm thế nào? Nên giúp đỡ những chúng sanh còn chưa khai ngộ, còn chưa chứng quả, khiến họ rõ lý, giúp chúng sanh khai ngộ, giúp chúng sanh chứng quả, đây là sứ mạng và nhiệm vụ của những Bồ-tát sau khi đã khai ngộ chứng quả, thì không thể tự tư tự lợi. Nói tôi chứng quả rồi, tôi khai ngộ là được rồi. Vậy là không được đâu. Chính là quý vị đang hoàn thành trên cơ sở “độc thiện kỳ thân”, nhất định phải “kiêm thiện thiên hạ”. Cho nên đây cũng là một bước đi của tôi, phải tiếp tục đi tiếp, phải giữ vững nguyên tắc này.

Cho đến hiện tại, tôi cảm thấy tôi không phải là một người tự tư. Tôi biết điều gì, nếu tôi có thể nói với mọi người, mà không phải tiết lộ thiên cơ, thì tôi sẽ không giữ lại mà đều nói hết với quý vị. Nhưng có những lúc, nếu

đề cập đến thiên cơ, thì xin quý vị đồng tu thứ lỗi. Vậy tôi không thể nói, tôi nói ra rồi thì cũng không tốt với mọi người.

Bởi vì vấn đề này, trước đây tôi có một chút không hiểu. Đó là năm 199 mấy, lúc đó tôi biết khá nhiều chuyện. Tôi cho rằng những chuyện mình biết thì mọi người đều biết, cho nên tôi đến văn phòng, liền nói với mọi người, báo cáo các loại tin tức mới. Mọi người hỏi tôi tin tức đó ở đâu? Tôi nghĩ nên nói thế nào đây, hay là nói lời thật, tôi nói đó là tin tức trong chương trình của đài phát thanh Lưu Tố Vân. Cách vài năm sau đó, có người nói với tôi, chị có những lời không thể nói ra ngoài, điều chị biết không giống như người khác biết, chị nói là tiết lộ thiên cơ. Lúc đó tôi khá lo lắng. Tôi nói: tôi cũng không biết điều nào là thiên cơ, điều nào không phải là thiên cơ, cũng chưa ai nói với tôi, nên tôi cho rằng đều có thể nói. Vì vậy từ đó về sau, tôi đã ràng buộc mình thế nào, điều gì tôi cũng không nói nữa. Những đồng nghiệp trong văn phòng hỏi tôi, Tố Vân, gần đây sao không báo cáo điều gì nữa? Tôi trả lời là không thể nói, đó là thiên cơ, tôi dựa theo thực tế xảy ra thôi. Tôi nói thiên cơ không thể tiết lộ, cho nên từ đó đến bây giờ, trên cơ bản tôi đã tương đối cẩn thận. Có lúc có thể không để ý mà thổ lộ một chút, nếu không mọi người chê trách thần thông của tôi đâu rồi? Vì thế đây đều là hiện tượng rất tự nhiên.

Ý của tôi nói với mọi người chính là: chăm chỉ niệm một câu Phật hiệu A Di Đà Phật, chăm chỉ đọc một bộ Kinh Vô Lượng Thọ này. Lão Pháp sư khi 85 tuổi đã buông xuống tất cả đại Kinh đại Luận rồi, chỉ giữ vững một bộ Kinh Vô Lượng Thọ, giữ vững một câu Phật hiệu này. Đó chính là ngài làm biểu pháp cho chúng ta. Có thấy rõ ràng không? Lão Pháp sư cũng làm như vậy, chúng ta còn có lời gì khác sao? Chúng ta đi theo sư phụ là không sai đâu.

Thời gian hôm nay đã hết rồi. Tôi nói với mọi người nhiều như vậy, chỉ mong mọi người sau khi nghe xong có thể sanh tâm hoan hỉ, có thể được pháp hỉ sung mãn.

Tôi hy vọng mỗi quý vị đồng tu, mỗi ngày đều vui vẻ phấn khởi, đây chính là người học Phật chúng ta làm ra tấm gương tốt cho chúng sanh. Xin cảm ơn mọi người. A Di Đà Phật!

**Nguyện dĩ thử công đức
Trang nghiêm Phật Tịnh độ
Thượng báo tứ trọng ân
Hạ tế tam đồ khổ
Nhược hữu kiến văn giả
Tức phát Bồ đề tâm
Tận thử nhất báo thân
Đồng sanh Cực Lạc quốc.
Nam Mô A Mi Đà Phật**